

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2015r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Mirosław Krzysztof Derda (spr.)
Sędziowie:	SSO Elżbieta Iwona Cembrowicz SSO Cezary Olszewski
Protokolant:	st. sekr. sąd. Ewa Andryszczyk

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2015 roku w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z powództwa **E. H.**

przeciwko D. H.

o wydanie rzeczy ruchomej

na skutek apelacji pozwanego D. H.

od wyroku Sądu Rejonowego w Augustowie

z dnia 10 października 2014r., sygn. akt I C 293/14

1. Oddala apelację;
2. Zasądza od pozwanego D. H. na rzecz powoda E. H. kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem II – giej instancji.

Sygn. akt I Ca 413/14

UZASADNIENIE

Powód E. H. wniósł pozew przeciwko pozwanemu D. H. o nakazanie mu wydania rusztowań fasadowych (...) (...), rusztowań fasadowych 350 m² oraz siatek elewacyjnych, z nadaniem wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności i zasądzeniem od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu pozwu podnosił, iż strony prowadziły spółkę cywilną, która przez wspólników została rozwiązana. W wyniku natomiast sądowego zniesienia współwłasności ruchomości pozostałych po prowadzonej spółce, powód stał się na mocy prawomocnego postanowienia tutejszego Sądu z dnia 18 kwietnia 2013 r., sygn. akt I Ns 131/12 właścicielem tych ruchomości, tymczasem mimo wezwań ze strony powoda kierowanych do pozwanego o ich wydanie, pozwany nie wydał ich powodowi, stąd przedmiotowe powództwo o wydanie, wnioski o nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej

wykonalności podyktowany tym, że powód prowadzi działalność w zakresie budownictwa, a rusztowania są mu niezbędne do wykonywania tego zawodu, a gdy nie jest w ich posiadaniu musi wynajmować.

Pozwany D. H. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa powoda jako całkowicie bezzasadnego. Podnosił tu przede wszystkim okoliczność, iż powód wniósł sprawę o zniesienie współwłasności I Ns 131/12, gdy on jako uczestnik postępowania przebywał za granicą i nic o niej nie wiedział, a sprawa I Ns 131/12 odbyła się bez jego udziału i wiedzy. Stąd nie wiedział i nie wie, w jaki sposób nastąpiło zniesienie współwłasności tych nieruchomości. Odnośnie żądania wydania rusztowań podnosił ich wartość złomową, twierdził, iż znajdowały się w Ż. u W. M. i nie wie co go jeszcze obciąża w zakresie ich wydania na rzecz powoda. Zgłosił też pozew wzajemny domagając się nakazania mu jako powodowi wzajemnemu przez powoda głównego, a pozwanego wzajemnego E. H. zagęszczarki (...), albo zasądzenia od powoda na jego rzecz jej równowartości w kwocie 3800 zł. Domagał się też zasądzenia od powoda głównego E. H. na jego rzecz kosztów procesu.

Na rozprawie wyznaczonej na 03 czerwca 2014r. strony podtrzymały swoje stanowiska, przy czym strona powodowa z powództwa głównego uznała powództwo wzajemne w zakresie wydania zagęszczarki.

Wyrokiem z dnia 10 października 2014 r. wydanym w sprawie sygn. akt I C 293/14 Sąd Rejonowy w Augustowie nakazał z powództwa głównego pozwanemu D. H., aby wydał na rzecz powoda głównego E. H. rusztowania fasadowe (...) (...) według wykazu i ilości jak na karcie 8 akt, stanowiącej integralną część niniejszego orzeczenia oraz rusztowania fasadowe 350 m² według wykazu i ilości z pozycji „brak”, na karcie 23 akt, stanowiącej integralną część niniejszego orzeczenia oraz siatek elewacyjnych. Nakazał z powództwa wzajemnego pozwanemu E. H., aby wydał na rzecz powoda D. H. zagęszczarkę, oddalając żądanie w pozostałym zakresie. Zasądził od pozwanego głównego D. H. na rzecz powoda głównego E. H. kwotę 2.931,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, a pozostałe zniósł wzajemnie między stronami.

Sąd Rejonowy stwierdził, iż wyłącznie w pełni na akceptację zasługuje stanowisko powoda E. H.. Jest ono zresztą od początku jednolite. W przeciwieństwie do twierdzeń pozwanego głównego, które są od początku do końca były niejednolite, niespójne, zmieniane w zależności od sytuacji procesowej. Sąd wskazał, że nie wytrzymują krytyki twierdzenia D. H., iż nie wiedział o sprawie o zniesienie współwłasności I Ns 131/12, w sytuacji gdy jak wynika z tych akt, były nawet takie rozprawy, w których osobiście uczestniczył. Brał też udział w czynnościach przeprowadzanych za zlecenie Sądu przez biegłego sądowego z zakresu budownictwa mgr inż. A. T.. Pozwany także zmieniał swoje stanowisko co do wartości zagęszczarki.

O kosztach orzeczono na mocy art. 98 kpc, art. 101 kpc i art. 100 kpc.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł pozwany główny D. H., zaskarżając je w części, tzn. w zakresie pkt I i III wyroku.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającą na:

a/ bezpodstawnym ustaleniu, że pozwany i powód wzajemny D. H. uczestniczył w czynnościach przy oględzinach i wycenie ruchomości stanowiących przedmiot postępowania w sprawie o zniesienie współwłasności sygn. akt I Ns 131/12, gdy tymczasem z protokołu sporządzonego przez biegłego A. T. wynika, że pozwany i powód wzajemny nie brał udziału w tej czynności (k. 109 akt I Ns 131/12);

b/ bezpodstawnym ustaleniu, że pozwany i powód wzajemny osobiście uczestniczył w niektórych rozprawach w sprawie o zniesienie współwłasności I Ns 131/12, gdy tymczasem z protokołów tych rozpraw wynika, że pozwany i powód wzajemny uczestniczył tylko w jednej rozprawie w dniu 12.10.2012r. (k. 31,37, 39,46, 66, 81,89,130,133 sygn. akt I Ns 131/12)

2. naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 233 § 1 kpc poprzez:

a/ zaniechanie wszechstronnej i obiektywnej oceny materiału dowodowego,

b/ dokonanie oceny zeznań świadka M. K. w sposób sprzeczny z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego przez uznanie, że świadek jest osobą wiarygodną, podczas gdy przeczą temu zgromadzone w sprawie dowody: dwie fotografie oraz zeznania pozostałych świadków R. L., U. J. oraz A. K.. W konsekwencji Sąd poczynił istotne ustalenia dla sprawy w sprzeczności z zebrany materiałem dowodowym,

3. naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 222 § 1 kc - przez jego mylne zastosowanie w niniejszej sprawie na skutek nieprawidłowo ustalonego stanu faktycznego, że ruchomości, których wydania żąda powód i pozwany wzajemny znajdują się we władaniu pozwanego i powoda wzajemnego, podczas, gdy postępowanie dowodowe nie dało podstaw do takiego ustalenia;

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę wyroku i oddalenie powództwa, ewentualnie o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Augustowie do ponownego rozpoznania i zasądzenie od powoda i pozwanego wzajemnego na rzecz pozwanego i powoda wzajemnego kosztów procesu za I i II instancję według norm prawem przepisanych, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego za obie instancje.

Powód w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelację pozwanego uznać należy za niezasadną.

Sąd Okręgowy, zgodnie z dyspozycją art. 382 kpc rozważa na nowo zebrany w sprawie materiał dowodowy i dokonuje jego samodzielnej oceny. Powyższa analiza pozwala stwierdzić, iż zarówno ustalenia stanu faktycznego, jak i ocena prawna, dokonana przez Sąd instancji była prawidłowa, tym samym niecelowe jest jej powtarzanie.

Niezasadnym okazał się zarzut przekroczenia przez Sąd granicy swobodnej oceny dowodów i w związku z tym dokonanie błędnych ustaleń faktycznych.

Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według swego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. W orzecznictwie trafnie przyjmuje się iż, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena taka nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów wymaganej normą art. 233 § 1 kpc. Ocena taka musi się ostać nawet, gdyby z materiału tego w równym stopniu dały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku braku logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie przeprowadzono wbrew zasadom doświadczenia życiowego, ocena dowodów przeprowadzona przez sąd może być skutecznie podważona (wyrok SN z 27.09.2001, II CKN 817/00, LEX nr 56906). Apelujący wskazał jedynie na swoje przekonanie, iż stan faktyczny w istocie był odmienny niż ustalony przez Sąd, nie wskazał przy tym przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. Nie podał więc, jakie kryteria oceny naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając ich wiarygodność i moc dowodową (por. orzec. SN z 23.01.2001r. (...) LEX 52753, z 10.01.2002, II CKN 572/99, LEX 53136).

Odnosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, stwierdzić należy, iż pozwany ograniczył się do polemiki z twierdzeniami Sądu Rejonowego i przedstawił własną ocenę wiarygodności dowodów. Przy czym polemika ta obejmuje jedynie kwestię dotyczącą uczestnictwa pozwanego w sprawie o zniesienie współwłasności ruchomości. Na obecnym etapie postępowania polemika ta nie znajduje uzasadnienia, gdyż Sąd wiąże treść prawomocnego postanowienia dotyczącego zniesienia współwłasności i stwierdzenia własności m.in. rusztowań fasadowych, a nie okoliczność w ilu rozprawach pozwany brał osobiście udział.

Powód wywodził swoje roszczenie z normy art. 222 § 1 kc żądając wydania rzeczy od pozwanego. Właściciel może, na podstawie powyższego przepisu, żądać wydania rzeczy od każdego, kto faktycznie nią włada, nie będąc do tego uprawnionym. Zatem w procesie windykacyjnym legitymowanym biernie jest zarówno posiadacz (samoistny lub zależny), jak też dzierżyciel. Norma art. 222 § 1 kc nie wskazuje bowiem jako legitymowanego biernie, posiadacza, a osobę, która faktycznie włada rzeczą.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawało, iż rzeczy są własnością powoda, a także, iż faktyczne władztwo pozostaje w rękach pozwanego. Uznać bowiem należy, że to pozwany był we władaniu tych ruchomości, gdyż to on decydował, gdzie w danym momencie się one znajdują. A skoro doszło do wyzbycia się władania, to nie zostało wykazane, że to wyzbycie się miało miejsce wbrew woli pozwanego. Zwłaszcza, że skoro pozwany twierdził, że zostały mu one odebrane, to powinien powiadomić organy ścigania o nieuprawnionym odebraniu, czego jednak nie uczynił.

Stąd też na mocy art. 385 kpc, apelacja pozwanego jako nieuzasadniona, podlegała oddaleniu.

W przedmiocie kosztów postępowania przed Sądem II instancji orzeczono na zasadzie art. 98 kpc w zw. z § 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) (Dz. U. z 2013 poz. 490).